ВСС-12010 07-10-2026

# ОТГОВОРИ

от Добринка Любомирова Калчева – кандидат за изборен член на ВСС от квотата на прокурорите

на зададените на основание чл.29и ал.2 от ЗСВ въпроси от г-н Светлозар Костов – прокурор в Апелативна прокуратура гр.Пловдив

**Отговор на въпрос №1:**

Никога не съм посещавала ресторант „Осемте джуджета“ и клуб „SS“ в гр.София, дори не ми е известно местоположението им. Не познавам лицата Петьо Петров „Еврото“ и Мартин Божанов „Нотариуса“.

**Отговор на въпрос №2:**

Изборът на нов главен прокурор не следва да бъде възприеман като поредната процедура по попълване на висша длъжност, а като възможност за възвръщане на нормалност в дейността на прокуратурата, за развитието на институцията и за възстановяване на общественото доверие в нейната независимост, професионализъм и безпристрастност.

На първо място бъдещия главен прокурор следва да е човек свободен от зависимости - лични, професионални и финансови, което категорично да би могло да се изведе от съществуващите обективни данни, събрани в хода на процедурата по избора му. На следващо място да е изключително почтен човек, с високи лични етични стандарти. Необходимо е и това да е човек притежаващ висок професионализъм, отлично запознат със системата на прокуратурата и вътрешните й проблеми, човек с безспорен авторитет в професионалната среда, от която изхожда, както и в обществото. Човек с доказани организационни и комуникационни умения. Особено важно е в процедурата ВСС да оцени не само професионалната биография на кандидатите, но и:

-тяхната способност да управляват независима институция;

-отношението им към вътрешната независимост на прокурорите;

-готовността им да прекъснат неформални зависимости;

-професионалната им почтеност;

-отношението им към дисциплинарната и кадровата отговорност;

-способността им да защитават прокуратурата от неправомерен външен натиск, без да я превръщат в институция без вътрешен контрол.

**Отговор на въпрос №3:**

На първо място вярвам, че независимостта на съдебната власт и в частност на прокуратурата би могла да се възстанови и отстоява само от орган състоящ се от **независими членове**. Последното е отговорност на магистратите – при избора на професионалната квота и на Народното събрание – при избора на парламентарната квота.

Независимостта следва да бъде отстоявана чрез вземане от страна на този орган на законосъобразни, мотивирани и разбираеми решения при прозрачен, логически и обективно проследим процес довел до формирането им; чрез изразяване на позиция и предприемане на съответни действия винаги когато от една страна, се правят опити за каквото и да е вмешателство върху работата на органите на съдебната власт, а от друга страна – когато се правят неверни внушения за такова; чрез реализиране на отговорност при нарушения; чрез непримирима борба срещу корупцията и престъпността в страната при демонстриране на пълно равенство на всички пред закона.

Считам, че най-големият риск за независимостта на прокуратурата към днешния момент, при съществуващите обществено-политически условия не е външният натиск, а вътрешната зависимост. Прокуратура, в която кадровото развитие, възлагането на дела или дисциплинарната практика могат да бъдат повлияни от неформални отношения, престава да бъде институция, основана на закона, и започва да функционира чрез лична лоялност. Основна задача на бъдещия ВСС следва да е възстановяване на доверието чрез прекъсване именно на тези механизми, защото без това всяка законодателна реформа ще остане формална.

**Отговор на въпрос №4:**

Запозната съм с дисциплинарната дейност на Прокурорската колегия на ВСС и считам, че са налице съществени проблеми при осъществяването ѝ, като същата се очертава като несвоевременна, некачествена и неефективна.

Не съм била административен ръководител, поради което не съм участвала в подобна дейност.

Новият ВСС следва да превърне дисциплинарната дейност в предвидим, справедлив, бърз и еднакво приложим механизъм за защита на професионалната почтеност на съдебната власт. Това означава еднакви правила за всички, ясни мотиви за всяко решение, спазване на законовите срокове и недопускане нито на репресивна дисциплинарна практика, нито на пасивност при сериозни съмнения за нарушения.

Само справедливото наказание или справедливия отказ такова да бъде наложено, биха излъчили към самите магистрати, а и към обществото правилните сигнали.

С уважение:

/Добринка Калчева/